

การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ครั้งที่ 5
วันที่ 3 เมษายน พ.ศ. 2566

องค์ประกอบของการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนเรื่องอโศกสงของปราปต์
Elements of Detective Novels in Asok-sang Novel by Prapt

Li Ruiyan¹, รัชนีพร ศรีรักษา²

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

²อาจารย์ประจำสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนเรื่องอโศกสงของปราปต์ โดยผู้วิจัยเลือกศึกษานวนิยาย เรื่อง อโศกสง ซึ่งได้รับรางวัลชมเชยในงานประกวดหนังสือดีเด่น ประจำปี พ.ศ. 2565 และรางวัลชนะเลิศอันดับ 2 สาขานวนิยายไทย นายอินทร์อะวอร์ด ปี 2563 โดยวิเคราะห์องค์ประกอบของการสร้างเรื่องด้านวิธีการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง จากผลการศึกษา ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนเปิดเรื่องนวนิยายด้วยการบรรยายเหตุการณ์และการกระทำของตัวละครในการก่อคดีฆาตกรรม ส่วนการดำเนินเรื่อง ผู้เขียนใช้วิธีดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาของการเกิดเหตุการณ์ฆาตกรรม และดำเนินเรื่องด้วยการอ้างอิงถึงบทประพันธ์โดยผู้เขียนนำนิทานเวตาล มาผูกปมในคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่อง สำหรับการปิดเรื่อง ผู้เขียนใช้วิธีการปิดเรื่องแบบหักมุม

คำสำคัญ: นวนิยายสืบสวนสอบสวน, องค์ประกอบของการสร้างเรื่อง, อโศกสง, ปราปต์

Abstract

This research aimed to analyze elements of story presentation in the detective novel of Prapt called Asok-sang, awarded the consolation prize of the 2022 Best Book Award and the second prize of Naiin Readers' Awards in 2020, for the novel genre. The analysis focused on the writing techniques of the exposition; development of stories; and the resolution. The research found that the writer narrated the opening events with the crime by the character. The sequential events were presented chronologically to the committed crime. The stories developed were related to the tales of Vikram and the Vampire conveying to the crime committed. The twisted ending was applied as the resolution of the novel.

Keywords: detective novel, elements of story presentation, Asok-sang, Prapt

บทนำ

นวนิยายเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่มีการผูกเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมของมนุษย์ในลักษณะที่สมจริงและอาจเกิดขึ้นได้ในชีวิตจริง มีการจำลองสภาพชีวิตของคนในสังคมส่วนใดส่วนหนึ่ง โดยมีองค์ประกอบสำคัญของนวนิยายที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจดังนี้ แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉาก และบรรยากาศ ซึ่งมีความหลากหลายแตกต่างกันไป ตามแนวทางการสร้างเรื่องของผู้เขียนที่มีการแสวงหากลวิธีการสร้างเรื่องแบบใหม่ ๆ โดยไม่ได้ยึดเกณฑ์หรือข้อกำหนดของโครงสร้างแบบตายตัว การถ่ายทอดเรื่องราวของผู้เขียนมายังผู้อ่านจึงขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เขียนในการสร้างโครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก การใช้บทสนทนา การใช้สัญลักษณ์ที่สื่อความหมายอย่างซับซ้อนในเรื่อง เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 121) กล่าวว่า ผู้เขียนพยายามสร้างนวนิยายของตนให้มีลักษณะเด่นแปลก และมีคุณค่าด้วยกลวิธีการดำเนินเรื่อง การสร้างตัวละคร และการสร้างและเสนอฉากที่ส่งผลให้นวนิยายในสมัยปัจจุบันมีความสนุกน่าติดตามมากยิ่งขึ้น

นวนิยายมีหลายประเภท สำหรับนวนิยายประเภทสืบสวนสอบสวนเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่ได้รับคามนิยมนักอ่านสมัยใหม่ เพราะมีการดำเนินเรื่องสนุกสนานเร้าใจจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้เขียนมักมีการสร้างเรื่องที่มีความซับซ้อนของเหตุการณ์ให้ผู้อ่านเกิดความสงสัย อยากรู้อยากเห็น และมีการสืบสวนสอบสวนเพื่อคลี่คลายปมความขัดแย้งต่าง ๆ ด้วยการสืบค้นหาความจริง ดังที่ เพ็ญวิภา วัฒนปริษานนท์ (2550, น. 16) ได้สรุปความหมายของนวนิยายประเภทสืบสวนสอบสวนไว้ว่า “เป็นนวนิยายที่มีการนำเสนอเรื่องราวผ่านการสืบสวนสอบสวนเพื่อนำไปสู่การค้นหาความจริง มีการดำเนินเรื่องผ่านตัวละคร โดยตัวละครจะเป็นผู้เปิดเผยความจริงและคลี่คลายความลึกลับภายในเรื่อง”

ปราปต์ หรือชื่อจริง ชัยรัตน์ พิพิธพัฒนาปราปต์ มีเชื้อสายจีนเต็มตัว เป็นนักเขียนรุ่นใหม่ที่มีผลงานด้านการเขียนนวนิยาย โดยเฉพาะผลงานนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนที่ทำให้เขาเป็นที่รู้จักและได้รับการกล่าวถึงมากที่สุดคนหนึ่ง งานเขียนแนวสืบสวนสอบสวนของปราปต์ได้เข้ารอบรางวัลต่าง ๆ ได้แก่ ปี 2557 ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมนายอินทร์อะวอร์ด ปี 2558 ได้เข้ารอบชอร์ตลิสต์การประกวดรางวัลซีไรต์ และได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 เซเวนบุ๊ค อะวอร์ด ปี 2563 ได้รับรางวัลชนะเลิศอันดับ 2 สาขานวนิยายไทย นายอินทร์อะวอร์ด และปี 2565 ได้รับรางวัลชมเชยการประกวดหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) จากผลงานรางวัลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ปราปต์มีกลวิธีการเล่าเรื่องที่นำเสนอจึงมีผู้ร่วมงานเขียนของปราปต์มาศึกษาวิจัย เช่น สายวรุณ สุนทรโรทก (2560) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องนิติวิทยาศาสตร์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนเรื่องกาหลมหรทิกและรหัสลับดาวินชี พบว่า นวนิยายแนวสืบสวนของปราปต์มีจุดเด่นในด้านการค้นคว้าหาข้อมูลมาประกอบการประพันธ์มาก และใช้ฝีมือในการดัดแปลงเนื้อหามาหรือรายละเอียดจากหนังสือที่อ่านโดยเฉพาะนวนิยายที่มีชื่อเสียง และ ณัฐรุจา ไจหาร ธีญชนก เรื่องเสน ศุภณัฐ อนุพจน์มนตรี และศรัณย์ภัทร์ บุญฮอก (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนแบบมิดของปราปต์: กลวิธีการสร้างโครงเรื่องกับการนำเสนอตัวละครชายขอบ พบว่า จุดเด่นของ นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของปราปต์คือ ไม่ได้นำเสนอจุดจบของตัวละครตามรูปแบบที่ตัวละครผู้ก่อเหตุต้องรับโทษ แต่กลับสร้างจุดจบในลักษณะปลายเปิด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการลงโทษอาจไม่ได้ปรากฏผ่านกฎหมายหรือความตายเท่านั้น และยังมีวิธีอื่นในการลงโทษในรูปแบบอื่น ๆ ที่มีความรุนแรงไม่ต่างจากโทษตามขอบเดิมของนวนิยายแนวดังกล่าว

สรุปได้ว่า ปราปต์มีความสามารถในการเขียนนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนทั้งในแง่กลวิธีการผูกปมขัดแย้งและนำเสนออย่างซับซ้อนแตกต่างจากนักเขียนนักประพันธ์อื่น ๆ ในบทความฉบับนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาองค์ประกอบการสร้างเรื่องของปราปต์ โดยศึกษานวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนเรื่องล่าสุดที่มีกลวิธีการสร้างเรื่องที่น่าสนใจคือ เรื่องอโศกสาง ซึ่งปราปต์ได้นำเอานิทานเวตาลมาเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินเรื่องได้อย่างน่าติดตาม

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะชาวต่างชาติที่ศึกษาหลักสูตรการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจึงสนใจศึกษาวิจัยเรื่อง องค์ประกอบการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนเรื่องอโศกสางของปราปต์ โดยกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ คือ กรอบแนวคิดที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของการสร้างเรื่องในนวนิยาย เพื่อให้รู้และเข้าใจองค์ประกอบการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ และเข้าใจความคิด ค่านิยม วัฒนธรรม และสภาพสังคมไทยมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบการสร้างเรื่องแนวสืบสวนสอบสวนในนวนิยายเรื่องอโศกสางของปราปต์

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยนี้ศึกษาองค์ประกอบการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ เฉพาะเรื่องอโศกสาง ซึ่งได้รับรางวัลชมเชยในงานประกวดหนังสือดีเด่น ประจำปี พ.ศ. 2565 และรางวัลชนะเลิศอันดับ 2 สาขานวนิยายไทย นายอินทร์อวอร์ด ปี 2563 โดยวิเคราะห์องค์ประกอบของการสร้างเรื่องด้านวิธีการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเอกสาร (Documentary Research) และการวิเคราะห์ตัวบทนวนิยาย (Textual Analysis) โดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของการสร้างเรื่องและความขัดแย้งในนวนิยาย เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย
2. ศึกษาชีวประวัติและวรรณกรรมของปราปต์ จากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และจากการสัมภาษณ์
3. ศึกษาวรรณกรรมของปราปต์ ที่ตีพิมพ์รวมเล่มแล้วทุกเรื่อง และทุกประเภท
4. นำเสนอคัดเลือกรวมวรรณกรรมของปราปต์ เฉพาะประเภทนวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสืบสวนสอบสวนที่ได้เข้ารอบการตัดสินรางวัลวรรณกรรมเท่านั้น ได้แก่ *อโศกสาง*
5. วิเคราะห์องค์ประกอบของการสร้างเรื่องแนวสืบสวนสอบสวนในนวนิยายของปราปต์
6. นำเสนอผลการศึกษาวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

ผลการวิจัย

1. การเปิดเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนเรื่องอโศกสงของปราปต์

การเปิดเรื่องในนวนิยายเป็นจุดเริ่มต้นที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้อ่านตัดสินใจว่าจะอ่านนวนิยายเรื่องนั้นต่อหรือไม่ ผู้เขียนนวนิยายอาจใช้วิธีการเปิดเรื่องด้วยการปูพื้นฐานเกี่ยวกับตัวละคร เหตุการณ์และสถานที่ หรืออาจจะเป็นการแนะนำตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านสนใจที่จะอยากรู้ว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในนวนิยายจะเป็นอย่างไรต่อไป ไพรธ เลิศพิริยกุล (2542, น. 47) ได้กล่าวว่า การเปิดเรื่องเป็นจุดเริ่มต้นของทั้งเรื่อง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญมากสำหรับเรื่อง โดยปกติ ผู้แต่งนิยายจะใช้กลวิธีการเปิดเรื่อง 4 ประเภท ได้แก่ การพรรณนา การใช้บทสนทนา การบรรยาย และการใช้สุภาษิต คำคม หรือสร้างนาฏการ เป็นต้น ในนวนิยายเรื่อง อโศกสง มีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณ์ฆาตกรรมโดยมีคนผู้หนึ่งสวมใส่ซัลวาร์กามีซเป็นชุดที่นิยมสวมใส่ของชาวอินเดียตอนเหนือ ประกอบด้วยกางเกงทรงหลวมเรียกว่า ซัลวาร์ (salwar) และเสื้อคลุมที่เรียกว่า กามีซ (kameez) มักสวมใส่กับผ้าคลุมไหล่ที่เรียกว่า ดูปัตต้า (dupatta) ขณะที่ก่อเหตุเขาเก็บผ้าดูปัตต้าห่อไว้เพื่อไม่ให้ชายผ้าตกลงมาเปื้อนเลือด หลังตรวจศพจริงจนแน่ใจว่าเหยื่อตายสนิทแล้วเขาก็ใช้ก้อนเหวียงใส่กะโหลกของเหยื่อจนของเหลวในศีรษะไหลออกมา หลังจากนั้นยังมีข้อความสำคัญใสในซองวางทิ้งไว้ และสุดท้ายเขาใช้มิดแล้งมูกของเหยื่อให้หลุดมาทั้งชิ้น ดังตัวอย่าง

ผ้าคลุมดูปัตต้าถูกห่อเก็บแล้ว ป้องกันชายยาวเปื้อนเลือด มันอาจทำให้เกิดเรื่องยุ่งยากตามมา

การเลือกชุดแบบซัลวาร์กามีซที่เป็นเพียงเสื้อคลุมและกางเกงทรงหลวมนี้ ช่วยให้เคลื่อนไหวแคล่วคล่อง...

หลังตรวจศพจริงจนแน่ใจว่าเหยื่อตายสนิท ผู้สวมใส่ซัลวาร์กามีซเลือกจัดการกับด้านหลังศีรษะทวยสวยของผู้ตายก่อน ค้อนขนาดเหมาะสมมือถูกเหวียงใส่กะโหลกไม่กี่ครั้ง จากนั้นจึงบรรจุงอบส่วนที่แตกหลุดออกมาห่อด้วยที่คลุมผม แล้วมิดรวมกันยื่นเป็นก้อนไปทางด้านหลังต่างมวย...

ข้อความสำคัญในซองถูกวางทิ้งไว้ จัดแจงให้แน่ใจว่าจะไม่ปลิวตามลม หรือมีตัวอะไรมาคาบหาย...

ขั้นตอนสุดท้าย คมมีดถูกใช้แล่ใส่มูกโด่งงามของเหยื่อหลุดมาทั้งชิ้น

เป็นอันเรียบร้อย เจ้าของมิดค่อยลุกขึ้นพร้อมยิ้มกระฉ่าง
ในที่สุดก็สำเร็จอีกหนึ่ง...

(อโศกสง, 2564, น.1-2)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนบรรยายเหตุการณ์ทำให้ผู้อ่านรับรู้ว่ามีเหตุฆาตกรรมเกิดขึ้น โดยในที่เกิดเหตุมีตัวละครผู้หนึ่งกำลังจัดการกับศพของเหยื่อที่ตนเองฆ่าด้วยวิธีการที่น่าสยดสยอง และมีการทิ้งข้อความปริศนาไว้ในซองข้างศพผู้ตาย เป็นการนำเข้าสู่เหตุการณ์ฆาตกรรมหรือเหตุการณ์สำคัญของ

เรื่องทำให้ผู้อ่านเกิดข้อสงสัยใคร่รู้ต่อไปว่ามีเหตุขัดแย้งอะไรเกิดขึ้นจึงทำให้เหยื่อต้องถูกฆ่าตายอย่างโหดร้าย และข้อความในของจดหมายจะเกี่ยวข้องกับการตายของเหยื่อหรือไม่

2. การดำเนินเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์

การดำเนินเรื่องเป็นวิธีการสร้างความสนใจแก่ผู้อ่านให้ติดตามเรื่องราวในนวนิยายตั้งแต่จุดเริ่มต้น จนถึงจุดสิ้นสุด นิยมใช้เรียงลำดับเรื่องตามปฏิทินหรือตามเวลาของการเกิดเหตุการณ์ และการเรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องแบบย้อนกลับไปกลับมา แต่การดำเนินเรื่องจะเป็นเรื่องราวต่อเนื่องกันโดยตลอด ไพเรธ เลิศพิริยกุลมล (2542, น. 48) ได้กล่าวว่า การดำเนินเรื่อง เป็นวิธีเขียนเรื่องให้ติดต่อกัน และจูงใจผู้อ่านให้ติดตามต่อไป จากการศึกษา ผู้วิจัยพบว่า นวนิยายเรื่อง *อโศกสง* มีการดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา เช่นตอนที่ ผู้เขียนเล่าถึง สารนิจซึ่งเป็นนักข่าวที่ติดตามคดีฆาตกรรม ได้รับการติดต่อจากนายแพทย์กฤษหิรัณย์สามีของ แพทย์หญิงร้อยกรอง ขอให้ช่วยติดต่อกับนักสืบไตรตรึงษ์เพื่อเข้ามาช่วยในการสืบคดีฆาตกรรมแพทย์หญิง ร้อยกรองที่ยังไม่มีความคืบหน้า ดังตัวอย่าง

ราวสิบนาทีก่อนนายแพทย์กฤษหิรัณย์ติดต่อเข้ามา เธอไม่ได้
รับสายเพราะกำลังลงจากรถสองแถวแออัด นายแพทย์เป็นผู้นี้เองคือคน
ให้ความกระจ่างเรื่องโรคมัยของพ่อ

...“สวัสดิ์คะคุณหมอ” สารนิจกรอกเสียงลงโทรศัพท์หลังจาก
นายแพทย์กฤษหิรัณย์รับสาย

“สวัสดิ์คุณนิจ ขอโทษที่รับโทร.มากวน”...

“ผมอยากขอให้คุณ ช่วยติดต่อเขาให้ที่ได้มัยครับ บางที
ความสามารถของเขา กับความเป็นอิสระที่ทำให้คล่องตัวกว่า อาจช่วยให้
คดีมีความคืบหน้าไวกว่านี้”

(อโศกสง, 2564, น. 53-57)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา โดยบรรยายถึง ช่วงเวลาในการสนทนาของตัวละคร “ราวสิบนาทีก่อน นายแพทย์กฤษหิรัณย์ได้โทรศัพท์ถึงสารนิจแต่เธอไม่ได้ รับสาย หลังจากนั้นเธอจึงโทรศัพท์กลับไป” ทำให้ผู้อ่านเข้าใจลำดับเรื่องราวที่เกิดขึ้นตามเวลาของการเกิด เหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างชัดเจน

นอกจากดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่า ผู้เขียนใช้วิธีดำเนินเรื่องโดยการอ้างถึง บทประพันธ์เรื่องนิทานเวตาลซึ่งเป็นวรรณกรรมเกี่ยวกับเรื่องการโต้ตอบปัญหาระหว่างพระวิกรมเทติย กษัตริย์แห่งกรุงอุชชีนิ กับเวตาล ปีศาจที่มีร่างกายกึ่งมนุษย์กับค่างคาว มาสร้างการผูกปมในเหตุการณ์ต่าง ๆ และคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่อง โดยทุกครั้งคนร้ายจะทิ้งข้อความซึ่งเป็นบทประพันธ์ที่ปรากฏในนิทานเวตาล ไว้ในสถานที่เกิดเหตุ เช่น เหตุการณ์ที่ข้างแรมหลานสาวของเข็มทิศหายไปจากบ้าน ยอยศซึ่งเป็นนักข่าวได้ไป สัมภาษณ์เข็มทิศและพยายามบิดเบือนให้ข่าวการหายตัวไปของข้างแรมเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นก่อน หน้านี้เพราะเป็นข่าวที่คนในสังคมให้ความสนใจ ทำให้คนร้ายไม่พอใจ จึงไปจัดฉากตั้งของเซ่นไหว้เจ้าที่ไว้ที่ หน้าบ้านของเข็มทิศ ซึ่งสิ่งของที่จัดวางไว้ในถาดเช่นไหว้เป็นหน้ากากคนหน้าขาวที่ปากถูกกรีดเป็นรูกว้างกว่า

ปกติ มีลูกอมฮาโลวีน และมีข้อความซึ่งเป็นบทประพันธ์ตอนหนึ่งในนิทานเวตาลเรื่องที่ 7 วางไว้เพื่อสร้างความหวาดกลัวและเตือนคนอื่นอย่าฉวยโอกาสเข้ามายุ่งกับเรื่องนี้ ดังตัวอย่าง

บุรุษพึงเล่าความทุกข์ให้ฟังแต่เฉพาะผู้ที่จะช่วยแก้ทุกข์ได้
การกล่าวทุกข์ให้ผู้ซึ่งเมื่อได้ฟังแล้วช่วยระงับทุกข์ไม่ได้นั้นหาประโยชน์มิได้
ผู้มีทุกข์ไม่ได้ดีอะไรจากคำกล่าวที่ว่าสงสารหรือวาจาเช่นกัน
(อโศกสง, 2564, น. 91)

จากตัวอย่างข้างต้น สรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องด้วยการอ้างถึงบทประพันธ์ โดยเล่าว่า คนร้ายทิ้งข้อความจากนิทานเวตาลเป็นปริศนาในการดำเนินเรื่องตัวอย่างหนึ่งของเหตุการณ์ฆาตกรรมคือ คนร้ายใช้บทประพันธ์ตอนหนึ่งในนิทานเวตาลเรื่องที่ 7 เป็นเรื่องเกี่ยวกับพราหมณ์หนุ่มชื่อ มนัสวีเขตก หลุมรักกับนางจันทร์ประภาผู้เป็นพระราชธิดาของท้าวสุพิจาร เมื่อพระราชธิดาและมนัสวีพราหมณ์หนุ่มได้ สบตากันเป็นครั้งแรกมนัสวีก็ตกหลุมรักนางจันทร์ประภาจนทนความรักที่รุ่มเร้าใจในทันทีไม่ได้จึงล้มลงสลบไป จนกระทั่งมีพราหมณ์สองคนมาพบและช่วยเขาจนฟื้นขึ้นมาและถามว่าเขาเป็นอะไร มนัสวีตอบกับพราหมณ์ ตามข้อความตัวอย่างข้างต้นซึ่งถอดความได้ว่า “เราควรเล่าความทุกข์ให้กับคนที่สามารถช่วยเหลือได้ การบอก เล่าความทุกข์กับคนที่ไม่สามารถช่วยเหลือได้แม้จะได้รับการกล่าววาจาปลอบประโลมก็ไม่มีประโยชน์อะไร” ซึ่งผู้เขียนได้นำบทประพันธ์นี้มาใช้ในเรื่อง อโศกสง เป็นการส่งสารจากคนร้ายที่ทิ้งไว้ในที่เกิดเหตุ ทำให้เกิดข้อ สงสัยว่าข้อความนั้นต้องการสื่อถึงเรื่องอะไร จึงต้องมีการสืบสวนเพื่อหาความจริงต่อไป

3. การปิดเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรাপต์

ไพโรธ เลิศพิริยกุล (2542, น. 74) ได้กล่าวว่า การปิดเรื่อง หมายถึงตอนจบของเรื่อง วิธีการปิด เรื่อง มีการปิดเรื่องแบบพลิกความคาดหมาย การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม และการปิดเรื่องแบบ สุขนาฏกรรม สรุปได้ว่า โดยทั่วไป วิธีการปิดเรื่องจะนิยมใช้การจบเรื่องแบบ โศกนาฏกรรม แบบหักมุม และ แบบปมปัญหาให้ผู้อ่านขบคิด จากผลการศึกษา ผู้วิจัยพบว่า ในนวนิยายเรื่องนี้ ผู้เขียนปิดเรื่องแบบหักมุม โดย บรรยายเหตุการณ์ว่า เมื่อหมวดบวรชิตถูกจับ ภารตอาหรับที่เคยเป็นผู้บังคับบัญชาของ หมวดบวรชิตไปเยี่ยมและบอกความจริงกับเขาว่า อาหรับเป็นคนร้ายที่อยู่เบื้องหลังและคอยยุยงให้บวรชิตไป ก่อคดีฆาตกรรมและตอนนี้อาหรับได้หนีไปแล้ว แต่หมวดบวรชิตไม่เชื่อและยอมสารภาพว่าเขาเองเป็นคนร้าย เพียงคนเดียว ดังนั้น จึงทำให้ไม่มีหลักฐานที่สามารถจับคนร้ายตัวจริงได้ ดังตัวอย่าง

“พีชิต!” อีกฝ่ายอ้าปากค้าง แต่ก็ยังพยายามต่อ “พีไม่มีสิทธิ์ จะบอกอะไรพ่อเล็กแล้ว ตั้งแต่เข้าคุกมานี้ เขามาเยี่ยมพีที่ที่ โทร.หากที่หน ที่ติดต่อนั้นก็เพื่อจะกล่อมให้พียอมรับโทษทั้งหมดถูกมัย ตอน...เขาตัด ทางปล่อยวัดพีแล้ว!”

“ไม่จริง! ท่านเป็นคนดี คุณแขก คุณแขกตาไม่ดี ใช่...คุณแขกตา ไม่ดี คุณลีมใส่คอนแทกต์เลนส์อีกแล้วใช่มัย...นี่ไง นี่ไงคุณถึงมองไม่เห็นว่ามี ใครชั่วใครดี คุณแขกต้องแยกแยะให้ได้นะครับ ต้องตาสว่างนะครับ อย่า

ยอมให้อัคนเลว ๆ มันหลอกได้นะครับ คุณแขก!”

(อโศกสง, 2564, น. 406-407)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการจบเรื่องแบบหักมุมเพราะตำรวจไม่สามารถจับตัว
ละครคนร้ายที่อยู่เบื้องหลังออกมาลงโทษได้ หมวดบวรชิตถูกจับและสารภาพว่าตนเองเป็นผู้กระทำผิดเพียง
คนเดียว ถึงแม้ว่าทุกคนจะรู้ความจริงแล้วว่าพ.ต.อ.อาหรับซึ่งเป็นคนร้ายตัวจริงที่อยู่และสั่งให้หมวดบวรชิต
ก่อเหตุการณ์คดีฆาตกรรม แต่ก็ไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะจับมาลงโทษตามกฎหมายได้

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ต์ พบว่า
องค์ประกอบของการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนในการเปิดเรื่อง ผู้เขียนใช้วิธีการบรรยายเหตุการณ์
และการกระทำของตัวละครทำให้ผู้อ่านรับรู้ว่ามีเหตุการณ์เกิดขึ้น ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของข้อสงสัยในเรื่องที่
จะทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ว่าเหยื่อและฆาตกรคือใครและมีความขัดแย้งกันอย่างไร สอดคล้องกับ
แนวคิดสายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 125-126) ได้กล่าวว่า การเปิดเรื่องของนวนิยายจะเปิดเรื่องด้วย
การบรรยาย หมายถึง จะบรรยายตัวละคร บรรยายฉาก หรือบรรยายเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง นอกจากนั้น
ยังมีการเปิดเรื่องด้วยการใช้ สุภาษิต คำพังเพย บทกวี บทเพลง หรือข้อความที่คมคายชวนคิด เป็นต้น

ส่วนด้านการดำเนินเรื่องผู้เขียนใช้วิธีดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาของการเกิดเหตุการณ์ที่นำไปสู่
การฆาตกรรมและการสอบสวนคดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปาริฉัตร ภูพันธ์ (2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง
“อาชญาวิทยาไทย พ.ศ. 2541 – 2550” พบว่า การดำเนินเรื่องในอาชญาวิทยานวนิยายสืบสวนสอบสวนจะมี
การดำเนินเรื่องไปตามขั้นตอนลำดับเวลาหรือลำดับปฏิทิน คือ เริ่มด้วยการเกิดอาชญากรรมที่เป็นเหตุให้มี
การสืบหาความจริงและสามารถทราบถึงคนร้ายได้ในที่สุด แต่ในขณะเดียวกันก็มีการสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ
สลับกับการสืบหาความจริง เช่น เกิดคดีฆาตกรรมซ้ำขึ้นอีกในขณะที่นักสืบกำลังสืบหาความจริง นอกจากนั้น
ผู้วิจัยยังพบว่าจุดเด่นด้านดำเนินเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ต์ คือ วิธีการดำเนินเรื่องโดย
การอ้างถึงบทประพันธ์ ในเรื่องอโศกสง ผู้เขียนผูกปมข้อสงสัยในเหตุการณ์ฆาตกรรมด้วยนิทานเวตาลที่
ทุกครั้งคนร้ายจะจัดฉากเหตุการณ์และการฆาตกรรม โดยอาศัยบทบรรยายในฉากต่าง ๆ จากนิทานเวตาล
เป็นการส่งสารจากคนร้ายทำให้เกิดข้อสงสัยและต้องมีการสืบสวนเพื่อหาความจริงต่อไป ซึ่งสอดคล้องแนวคิด
ของ สายวรุณ สุนทรโทท (2560) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง นิติวิทยาศาสตร์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนเรื่อง
กาหลมหรทึกและรหัสลับดาวินซี พบว่า นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของปรាប់ต์มีจุดเด่นในด้านการค้นคว้าหาข้อมูล
มาประกอบการประพันธ์มาก และใช้ฝีมือในการดัดแปลงเนื้อหาหรือรายละเอียดจากหนังสือที่อ่านโดยเฉพาะ
นวนิยายที่มีชื่อเสียง

ส่วนการปิดเรื่อง ผู้เขียนใช้วิธีการปิดเรื่องแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมายเพราะผู้อ่านได้รับรู้ว่า
ฆาตกรเบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมดคือใครแต่เขาก็ไม่ได้รับโทษตามกฎหมาย ซึ่งสอดคล้องแนวคิดของ ไพโร
เลิศพิริยกมล (2542, น. 74) ได้กล่าวว่า วิธีการปิดเรื่อง มี การปิดเรื่องแบบพลิกความคาดหมาย (Surprised
Ending) การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม (Tragic Ending) และการปิดเรื่องแบบสุขนาฏกรรม (Happy
Ending)

ข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ได้แก่

1. ควรศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของผู้เขียนท่านอื่น เพื่อได้ผลกว้างขวางมากขึ้น เช่น องค์ประกอบการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของพงศกร เป็นต้น
2. ควรศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการสร้างเรื่องและความขัดแย้งในนวนิยายประเภทอื่น ๆ เพื่อให้เห็นถึงกลวิธีการสร้างเรื่องและความขัดแย้งที่แตกต่างกัน เช่น กลวิธีการสร้างเรื่องและความขัดแย้งในนวนิยายที่ได้รับรางวัล

เอกสารอ้างอิง

- ณัฐรุจา ใจหาร, ธัญชนก เรื่องเสน, ศุภณัฐ อนุพจน์มนตรี และศรัณย์ภัทร์ บุญฮุก. (2564). นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนแบบมีดของปราปต์: กลวิธีการสร้างโครงเรื่องกับการนำเสนอตัวละครชายขอบ, วารสารภาษาและวรรณคดีไทย, 38(1), 61-108.
- ปาริฉัตร ภูพันธ์. (2554). อาชญาวิทยาไทย พ.ศ. 2541-2550. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เพ็ญวิษา วัฒนปรีชานนท์. (2550). กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของของกิ่งฉัตร. ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพโรธ เลิศพิริยกุลม. (2542). วรรณกรรมปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2543). วรรณกรรมไทยปัจจุบัน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: เอส. อาร์. พรินติ้ง แมสโปรดักส์.
- สายวรรณ สุนทรโรทก. (2560). นิติวิทยาศาสตร์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนเรื่องกาหลมหริทีกและรหัสลับดาวินซี. กรุงเทพมหานคร: หุ่นอุตสาหกรรมวิจัยสถาบันวิจัยและพัฒนา โครงการวิจัยที่คณะกรรมการดำเนินงานของสถาบันและพัฒนา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สำนักพิมพ์ประพันธ์สาสน์ ชุมชนคนรักการอ่าน. (ม.ป.ป.). ปราปต์ ชัยรัตน์ พิพิธพัฒนา. สืบค้นเมื่อ มกราคม 7, 2566, จาก https://www.praphansarn.com/home/detail_author_th/189
- สุดารัตน์ ขุนทอง. (2562). กลวิธีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนในนวนิยายเรื่อง กี่ฟ้า. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ไทยศึกษา) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.